

Betsignelse ud af det Skridt, de her foretage sig, et Skridt, som i et og alt strider mod deres tidligere Færd, og som over for Bælgerne afgjort er et Brud paa Tro og Love. Hvor kunne De tro, der kan komme Betsignelse ud af det? Hvor kunne de Herrer tro, at der skal komme Enighed i Landet, og at vi skulle komme til sagligt Arbejde. Hvorledes skal det gaa til? — Have de tænkt Tanken ud? — Hvorledes skulle de som Regeringsparti, et Regeringsparti paa nogle og halvtreds Medlemmer — stort mindre kunde det jo ikke være, naar det skulle være Flertal her i Salen, det er saa lille et Flertal, at tilfældig Shgdom kan bringe de Herrer i Mindretal i næste Samling — kunne tænke sig at opnaa en virkelig saglig Forhandling med Enighed her i Landet ad den Vej, de her gaa. Tro De da, at De, naar De nu have dannet dette Regeringsparti, saa kunne imødefomme Venstre paa Venstres Fordringer i saglige Reformspørgsmaal. Tag vore Skattepørgsmaal her i Landet, som vi have ligget med i flere Aar og kæmpet om at faa ordnede, hvor kunne da de 22, 23 eller 24 Mand, som ere i Mindretal inden for Regeringspartiet faa Regeringen og Regeringspartiet til at indtage saadanne Standpunkter, at de kunne enes med Venstre i virkelig Enighed her i Landet? Tag vore kommunale Spørgsmaal her i Landet, og tag de sociale Spørgsmaal her i Landet, hvor kunne de 23—24 høre Regeringen og Landstinget og Regeringspartiet til virkelig saglig Forhandling, som kan bringe Enighed tilbage i Landet? Det er jo en Illusion, som vil bryde for de Herrer, og hvor kunne de tro, at de kunne staafe Enighed ved, hvad De her ville gøre? Vide De ikke, hvad De i flere Aar have talt til Bælgerne? Tro De, at Bælgerne ere saa dumme, at man kan sige det ene til dem i Dag og det modsatte i Morgen, og at Bælgerne endda skulde være lige glade? Det tror jeg ikke. De Herrer have Aar for Aar sagt til Bælgerne: Vi ville en Forhandlingspolitik, men med skarpt Front imod Ministeriet og imod Provisoriet. De have sagt til Bælgerne: Det, vi egentlig ville, er Forhandling om Reformen, og andre Gange have de sagt til Bælgerne: Vi tilbyde nok en Finanslov, men en Finanslov, som er ren for Provisorier, og der skal ikke være noget derpaa til Fæstningen. Men det, som de Herrer nu gøre, og om nogle Dage maa tale om til Bælgerne, er jo ganske det modsatte. Naar de nu komme ud til Bælgerne, saa komme de med denne Betsed: Det, vi have gjort, er af den Bestaaffenhed, at Ministeriets officielle Blade Dagen i Forvejen lykønskede Regeringen, lykønskede Hs. Excellence Kon-

sejlspræsident, Estrup til, at det var lykønskede ham efter en saa mangeaarig Kamp at gennemføre, hvad her bliver gennemført, at naa til, hvad her bliver naaet, at Parlarmentarismen nu endelig er skrinlagt, og at først nu ere vi naaede til den Forsatning, som er den egentlig gældende her i Landet, Højres Forsatning, Højres Forstaaelse af Forsatningen. Nu kunne De komme hjem til Bælgerne og sige, at det er det, vi have gjort, vi have spyttet paa vore egne Handlinger og ædt vore egne Ord i os igen; men vi ere lige gode for det; I kunne godt tage os endda; thi vi ere i Grunden saa meget bedre nu, nu ere vi et Regeringsparti, nu kunne vi byde noget, nu kunne vi ikke blot byde jer et Billetudsalg, men mange Særnbane-stationer og Særnbaner, saa I kunne føre Landet rundt i Fryd og Gammen. Men jeg tror alligevel, at det ikke vil bide paa Bælgerne, og derfor vil Følgen blive den, at de Herrer, der tro med dette Tal af nogle og halvtreds at kunne danne et virkelig Regeringsparti her i Landet, som skal kunne føre Landet til saglig Enighed, ville føle sig stufede om kort Tid, maaste allerede paa næste Valgdag er det forbi, og hvad saa? Tro De Herrer, at de have nogen Bestyttelse i det mærkelige Forslag til en Rigsdagsbeslutning, som De her ere komne med, og som skal bære det hele? Den Bestyttelse er ikke deri; den Rigsdagsbeslutning holder saa længe, som de Herrer ere i Flertal her; men naar de ikke ere i Flertal, om Rigsdagsbeslutningen saa vil holde, det vide hverken de Herrer eller ej, men der er størst Sandshnlighed for, at den saa ikke holder. Vi have tidligere her i Landet haft Rigsdagsbeslutninger. So, vi kende dem, og vi vide, hvad der kommer ud af den Ting. Det, som den danske konstitutionelle Historie har at fortælle os om Rigsdagsbeslutninger, lover ikke godt. Naar de Herrer have vedtaget deres Rigsdagsbeslutninger, og det saa viser sig, at Folketinget forandrer sig, og at maaste Landstinget forandrer sig, saa kan det ogsaa træffe, at de faa at se, at Rigsdagsbeslutning bliver ikke agtet mere end det Skarn, de træde paa. Den ærede Ordfører talte vidtløftigt om denne Rigsdagsbeslutning. Han fremhævede dens fire Punkter i et og alt, det heldbringende, der var i, at vi naaede til en saadan midlertidig Finanslov. Jeg skal ikke følge ham i hans Fremstilling; thi Forslaget til Beslutning ligger jo ikke for til egentlig Forhandling her. Men jeg vil dog sige saa meget, at det, de Herrer her have lavet, garanterer jo ikke den mindste Smule. Der staar i deres Forslag til en Beslutning, at naar Finanslovebehand-